

Szabó Sándor

DÉL VAN, DRÁGA

Tart a kibójtölt nyár adaptív
szőnyegbombázása – inog,
széjjelcsúszik a panci-Bábel,
foszfor a játszótéri homok.

Sárga virágporpép kenődik
izzadt orcádon. Kilazul
szemhéjad veronikakékje,
és lecsurran oldalt és alul.

Köldököd apró tégelyétől
a cipzárheg délre szalad,
ütközet helye, epeműtét,
ott nem is barnul le a hasad.

Mint a szikes turzás – a tankok
vad húségű hernyónyoma.
Dél van, drága. Aranyidő van.
És gyönyörűbb már nem lesz soha.

Kukorelly Endre

NEM KÉSZÜLÖK FÖL SEMMIRE

1

Én tényleg szerettem. Sötét és piszkos mondat. Sötét, sötét. Megszűnt a Minden reggel fáj a gyomrom, ha iszom egy kevés kávé, ki kell állnom a folyosóra, nagyokat lélegzeni, hogy ne adjak ki azonnal mindent magamból. Megszűnt a pofám. Eppen leborotváltam a háromnapos szakállamat. Valahány nap. Néztem a tükörben azt a pofát. Megszűnt fékezni a zuhanást.

2

Talán, ha fönntartaná, amíg lehet, azt a kis helyet. Az a hely, ha tisztán maradna meg. Amíg bizonyossá nem válik, igen-e vagy nem.

Az nagyban döntés kérdése, hogy milyenek vagyunk. Ó ilyen vagy olyan? Csak az érzésről nem tud dönteni, tehát az érzései döntenek róla. Azok döntenek el, hogy *mi*